

Jaaah, we mogen weer!

Aanstaande zaterdag gaat het na 1,5 jaar weer gebeuren voor ons als reisduo! We gaan ons kikkerlandje weer tijdelijk verruilen voor een zonniger oord. Harold heeft in de tussentijd natuurlijk al een 'zonnige vakantie' achter de rug in Afghanistan en na zijn vertrek zijn daar figuurlijk de donderwolken komen overdrijven en ze hangen er nu nog, spijtig genoeg.

Dit wordt de 20e reis waarvan we weer een verslag gaan maken 🥰.

Cyprus stond al een tijdje op ons verlanglijstje. We wilden deze bestemming aandoen nog voordat Harold vorig jaar vertrok naar Afghanistan, maar de tweede golf gooide roet in het eten. Maar dat maakt dat we nu nog meer waarderen dat we weer kunnen en mogen reizen.

Vorige week maandag twijfelde ik nog sterk of we de vakantie wel moesten doorzetten. We konden op dat moment nog kosteloos annuleren of verplaatsen. Als leden van 'Dansclub Janssen' zijn we van harte welkom in Cyprus, maarrrrr.... of we wel ff een PCR-test willen doen binnen 72 uur voor vertrek. Tuurlijk joh, geen probleem. En als we aankomen in Cyprus doen we er op het vliegveld gewoon nog eentje, gewoon omdat het kan (en ook omdat het moet). En omdat ons land op de coronawereldkaart zo rood is als een kreeft, dan officieel ook nog een PCR-test na 7 dagen én eentje na 10 dagen alstublieft. En dan hebben we het nu alleen nog maar over Grieks Cyprus. Er is namelijk ook nog een Turks deel dat door geen enkele

nationaliteit wordt erkend. Behalve door de Turken natuurlijk. Omdat daar ook nog een aantal mooie historische bezienswaardigheden zijn, willen we dat deel van het eiland ook een paar keer bezoeken. Uiteraard gelden daar weer andere regels, waarom ook niet! Telkens als we de grens over willen, mogen we vooraf, je mag 3 keer raden, jawel, weer een PCR-test doen. Het zweet brak me uit. Loop ik al 1,5 jaar trots te verkondigen dat ik nog niet 1 keer getest ben sinds het begin van corona (gewoon een gevalletje bofbips), loop ik nu kans op 6 tests in 11 dagen! Dat is dan weer een ander record waar ik 'trots' op mag zijn 😊. Om het dan nog niet eens over de kosten te hebben! Hier in Nederland kostte de PCR-test tot voor kort nog €90 pp. Maar gelukkig, zo heb ik begrepen, ze vinden op Cyprus zo'n zelftestje ook goed genoeg. Oooh, kom maar op!

Er liggen inmiddels 4 zelftests klaar in de koffer. Dus, we gaan ervoor!

Tussen de pensionado's

Zo, we zijn er. We zijn beide donderdagmiddag getest en met vlag en wimpel geslaagd. In de testresultaten stond zelfs vermeld dat ze nog nooit zulk mooi snot hadden gezien! In de afgelopen dagen hebben we aardig wat formulieren verzameld om te mogen reizen. Een gezondheidsverklaring voor in Nederland, een gezondheidsverklaring voor in Cyprus, het vaccinatiebewijs en testbewijs voor de zekerheid afgedrukt en de papieren voor de autohuur. Er valt niets te mekkeren over het inpakken en reizen in Nederland. Niet vroeg hoeven opstaan, geen stress. Saai zelfs! Timon heeft ons naar het treinstation van Zwolle gebracht, daarna comfortabel getreind naar Schiphol. Wel vandaag ons persoonlijke record mondkapje dragen verbeterd: 9 uur aan een stuk. Officieel dan. We hebben hier en daar gespijbeld en vooral veel en vaak gegeten en gedronken, dan mag 'ie namelijk af :-). Respect voor de mensen die dit dagelijks doen!

Na een vlucht van 3 uur en 45 minuten komen we in het donker aan op Cyprus. Nederlandse tijd 18.45u, plaatselijke tijd 19.45u. De zon was al om 19.15u ondergegaan. Het is best lekker buiten, graadje of 25, briesje erbij.

Daarna snel de bus in die ons naar de aankomsthal moest brengen. Daar reden we vlak langs... en voorbij. Het was er ook enorm druk.

We keken elkaar hoopvol aan en we konden elkaars gedachten lezen... er is vast een andere aankomsthal waar ze ons naartoe gingen brengen, daar is het veeeeel rustiger! Nee hoor, we maakten nog een rondje om alle vliegtuigen heen en mochten uitstappen dichtbij dezelfde aankomsthal aan waar het inmiddels nóg drukker was! Het personeel stond al klaar om ons te dirigeren naar een soort van... hok. En schaapjes als we zijn, we liepen allemaal het hok in. Daar stonden we dan, in de menigte kon je niet voor- of achteruit.

Maar na een paar minuten wachten gingen de deuren open en mochten we door naar de rest van de massamenigte waar we luid schreeuwend de instructie kregen om 4 rijen te vormen. Buiten de aankomsthal stond het luchthavenpersoneel klaar om je vaccinatiebewijs te controleren en je gezondheidsverklaring voor in Cyprus. Ik zwaaide nog met mijn cum laude coronatestresultaten, maar het interesseerde niemand. Ze deden hun uiterste best om alles zo snel en soepel mogelijk te laten verlopen, maar het leek er wel of dat er 10 vliegtuigen tegelijk waren geland! Met name vol met Engelsen zo te horen om ons heen. En door! Langs de paspoortcontrole en daarna naar de bagageband waar het uiteraard nog steeds druk was. En kom maar op met nog een PCR-test, dat willen jullie Cyprioten toch? Ik ben er klaar voor hoor! Maar geen haan die er naar kraait! Daarna door naar de autohuur. Een uur na landing staan we bij de huurauto, een rooie met een schattige bijpassende kentekenplaat.

Harold is altijd degene die rijdt in het buitenland en dat vindt deze prinses helemaal prima. Hij gebiedt me om alvast in te stappen, hij doet de koffers wel in de auto. Dus ik stap in... zit ik op de bestuurdersstoel. Oja, ze rijden hier links dus het stuur zit rechts. Duh! Navigatie ingesteld en we kunnen gaan. Onderweg merkten we al snel dat de lantaarnpalen hier schaars zijn dus het was even enorm wennen. Maar Harold chauffeert ons veilig naar ons eerste onderkomen. Het is gelukkig niet druk op de weg, maar er is ook weinig levendigheid onderweg.

Na een half uurtje zijn we bij het appartementencomplex aangekomen in het stadje Kissonerga (wie kent het niet!). In het midden van het dorp een paar lawaaierige kroegen die er wel heel erg uitzien als Engelse pubs. Het voelt als in the middle of nowhere.

De alleraardigste eigenaar Costas wacht ons al op en al grappend checken we in. Een mondkapje vindt hij niet nodig en vaccineren is voor sukkels. Ons appartement zelf kijkt uit op het zwembad, de ingang zit aan de achterkant en daar kijk je de woestenij in, tenminste, zo lijkt het in het donker. We gaan morgen wel zien of dat echt zo is. We zitten nu bij het zwembad even wat te drinken, op de achtergrond klinkt muziek uit de jaren 80-90. Om 22u gaat het licht in het zwembad uit en 10 minuutjes later dooft ook de muziek. 5 minuten later gaat de bar dicht en gaan ook de resterende lampen uit. Stille hint met een dikke vette koevoet om maar naar ons appartement te gaan.

Een ongeluk zit in een klein hoekje

Vanmorgen bij daglicht het uitzicht van ons hotel wat beter bekeken. Amai, we kijken zowaar uit op de zee (1 kilometer verderop). Verder is het aan 3 kanten net zo dor als we gister al zagen en aan de vierde zijde grenst een heuse bananenplantage.

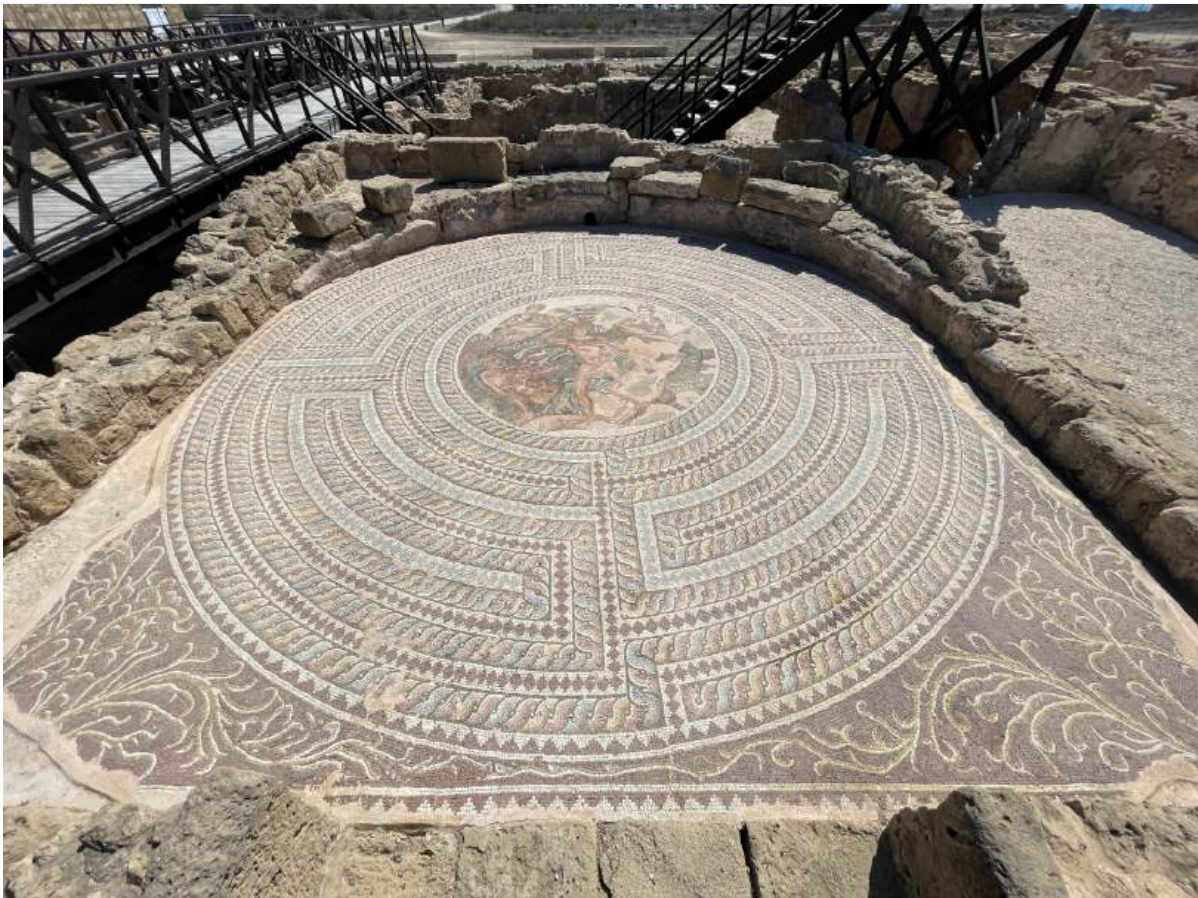

We hebben een aardige maar onrustige nacht achter de rug. Aan het bed of de airco ligt het niet, gewoon even wennen. We ontbijten in het hotel en maken een praatje met een van de eigenaren die vooral geïnteresseerd is in de Nederlandse voetbalelftallen, dus ik haak af. Na het ontbijt rijden we naar de archeologische site Kato in Paphos.

Een heel groot terrein met allemaal opgravingen, waaronder mozaïeken van 2300 tot 3400 jaar oud.

Het is al snel en ondanks het lichte briesje best boel warm, dus we zoeken telkens even de schaduw op. Het terrein is nogal oneffen en ondanks dat ik oplet, verstap ik me en hoor ik iets kraken. Ik blijf er ook nu nog even bij dat het mijn schoen was. :-). Het lopen ging daarna nog redelijk, maar we besluiten toch terug te gaan naar de uitgang en een terrasje te pakken. Daar blijven we een tijdje zitten en eten we lunch. Daarna nog even een stukje langs de kade naar het kasteel van Paphos (en mijn voet begint al wat meer pijn te doen bij het lopen, maar ik zet door).

Het lijkt ons verstandiger om onze andere plannen voor vandaag (de koninklijke tombes) maar even te parkeren en terug te gaan naar het hotel, nadat we nog even boodschappen hebben gedaan. We hadden op de heenweg al een Lidl gezien, dus dat wordt 'm. Die Cypriotische grapjurken hebben de Lidl echter gehuisvest langs een weg met een middenstrook waar je niet overheen mag, dus we moeten eerst een kilometer verder rijden naar de volgende rotonde (zijn ze hier ook dol op) en keren. En na het boodschappen doen moeten we weer een kilometer terugrijden naar de vorige rotonde en weer keren. Lijkt me niet zo goed voor de zaken, maar ja Lidl is natuurlijk populair genoeg. En nadat we grappig genoeg gisteren na de eerste coronacontrole op de luchthaven vrijwel nergens iets hebben gemerkt van coronamaatregelen (behalve dan personeel dat een mondmasker draagt), moeten we nu ineens zelfs een gezondheidsverklaring laten zien voordat we de Lidl in mogen! In Nederland bakkeleien we nog over festivals en theater, maar boodschappen doen mag je bij wijze van spreken al snotterend en proestend. Ach ja.

Skappies in de auto en op weg naar het appartement. We pikken nog even een mooi stukje voetpad langs de zee mee met een mooi uitzicht en de golven die op de rotsen beuken (nou ja, beuken, een soort van tikkertje spelen zeg maar).

Aangekomen bij het appartement komt bij Harold inmiddels een soort van rook uit zijn oren. Duidelijk gevalletje van oververhitting van de processor in zijn bovenkamer

(geen idee waarvan moet ik eerlijk zeggen) en hij besluit letterlijk het (zwem)badwater te temperaturen. Hij twijfelt nog of hij vanaf het balkon in het zwembad zal duiken, maar maakt toch de verstandige keuze om via het trapje het water in te gaan. De rook uit zijn oren verdwijnt al snel en hij koelt heerlijk af. Ik pampers mijn voet wat en zoek op het internet of ik mijn voet (en misschien wel been...) ga kwijtraken en op welk moment. Het internet geeft echter geen uitsluitsel en ik besluit maar aan de drank te gaan (voor diegenen die schrikken omdat ze weten dat ik amper drink, het was één Hugo'tje en hij was niet eens echt lekker, maar ja, je moet wat om jezelf te verdoven!) en mijn schoenen weer aan te trekken. Geeft het even wat meer stevigheid, dus ik slaap vannacht met schoenen aan. Logisch. Vanavond en vannacht maar even afwachten hoe mijn voet reageert op een nachtje rust en anders speel ik morgen misschien wel een (ongewilde) hoofdrol in 'Zon, zee, zuipen & ziekenhuis' en kom ik op een eerste hulp terecht. Voor nu doen we het nog even lekker rustig aan, laat ik me alles aandragen (nog meer dan anders) en gaan zo (hopelijk) lekker eten. De les van vandaag is in ieder geval: het ongeluk zit in een klein verstappinkje!

Off road test voor Kia Stonic

Vandaag ben ik (Harold) weer aan de beurt om een stukje te schrijven.

Nog even over gisteravond. In dit pensionado dorp was het enorm rustig op zondagavond. Gelukkig hadden we 's middags nog een restaurantje gezien langs het strand dat waarschijnlijk als echt enige in de wijde omtrek open was. En dat hadden zich veel meer mensen bedacht. We waren vroeg, dus we hadden nog een plekje. Daarna stroomde het restaurant snel vol. De maaltijd was goed. De zonsondergang was nog mooier en daar hadden we goed zicht op!

En na het eten konden we nog even genieten van de heldere hemel en de felle maan.

We hebben een redelijke nacht geslapen en worden wakker waarbij ons hartje vol verwachting klopt. Zal de voet van Renate afgestorven zijn? Is het nog erger geworden en moeten beide benen eraf? Of is het net als een bevalling? Een beetje een mythe qua pijn?

Bij de eerste stappen uit bed lijkt het allemaal wel mee te vallen met de pijn. Het rekverband wordt opnieuw aangelegd en we zoeken lekker een plekje in de schaduw op ons balkonnetje op. Even wakker worden en genieten van een gister geshopt macrobiotisch rechtsdraaiend ontbijtje. Oftewel een croissant en appelbroodje voor mij en een bakkie yoghurt met noten en vruchtjes voor Renate.

Terwijl we hiervan smikkelen verbaas ik mij over een Engelse dame die een paar baantjes trekt (uurtje of 0830u), zich vervolgens installeert op een ligbedje om vervolgens (net als gisteren) den ganschen dag aan het zwembad te vertoeven. Het blijven rare lui die Engelsekkies!

Nadat we de boel bij elkaar geraapt hebben, een koeltasje hebben ingepakt met het nodige non-alcoholische vocht starten wij de Rode Tornado (bedachte naam voor ons schattige vierwielertje). Hij ronkt en lijkt er zin in te hebben. Maar ja, hij weet natuurlijk nog niet welke helse wegen hem allemaal te wachten staan vandaag.

De rit van vandaag gaat naar het Akamas Nationaal Park in de meest Noord-westelijke hoek van het eiland. Dit schiereiland is al langere tijd een nationaal park met de nodige schildpaddenstranden (zonder schildpadden op dit moment) en een bijzondere flora en fauna. Het is beschermd gebied en verharde wegen kennen ze hier niet of nauwelijks. Er zijn heel veel grote projectontwikkelaars die maar wat graag de tanden in dit mooie gebied willen zetten om er grote hotels en resorts neer te plempen. Maar nee, de Cyprioten houden voet bij stuk. Het blijft een mooi ongerept natuurgebied.

De eerste 15 à 20 km zijn nog gewoon verhard maar volgens onze digitale gids moeten we op een gegeven moment afslaan. En hoppa, off-road it is! Dit is letterlijk gaten-en-kuilen-in-de-weg-tot-je-er-bij-neervalt-country! Ik weet niet of ik het mij verbeeld maar volgens mij verschiet bij deze aanblik de Rode Tornado ook van kleur. Met een sukkeldrafje, van links naar rechts en regelmatig ingehaald worden door allerlei onverlaten in autootjes/quads die wel gemaakt zijn voor dit terrein, vervolgen we onze weg. Op een gegeven moment moeten we rechtsaf zegt Renate. Een steile, onverharde helling kijkt ons uitdagend aan! De Rode Tornado vertrekt geen spier en ik schakelt soepel in de eerste versnelling. Hij vreet de helling op alsof hij een appeltaartje met slagroom naar binnen slobbert op een mooie zondagmiddag in het park. Renate vraag zich af of we hier met een tweewielaangedreven auto wel kunnen rondrijden en ik - met een knipoog naar de RT (dit is dus de afkorting van Rode Tornado) - bevestig met veel zelfvertrouwen dat dit wel lukt.

De natuur en vergezichten die onze beloning zijn, zijn echt mooi. Het water lijkt van boven nog blauwer en de natuur is wonderschoon.

Wel een beetje van dormanshuizen maar dat mag de pret niet drukken. We besluiten om het park dwars te doorkruizen om zo aan noordkant van het schiereiland uit te komen. Daar schijnt een prachtig strand te zijn bij Latsi en je schijnt er heerlijk te kunnen lunchen. We komen nagenoeg geen andere auto's tegen en 'gelukkig' gaat

halverwege de onverharde weg over in een asfaltgeitenpaadje. Inderdaad want een mooie vlakke asfaltstraat is het zeker niet! Onderweg, echt volledig in niemandsland spot ik een kapelletje. Ik besluit de auto te parkeren en even te gaan kijken. Er is niemand en het doet een beetje spookachtig aan. Maar binnenin kom ik zelfs een fresco tegen van St. Joris die de draak verslaat dus ook mijn Cavaleriehartje is weer helemaal gelukkig.

Rond een uur of 12.30u zijn we in Latsi. En daar waar in het Nationaal Park van Akamas de projectontwikkelaars worden buiten gehouden is dat hier totaal niet gelukt. Een enorm toeristisch dorp met hotel na hotel, restaurant na restaurant en villapark na villapark valt ons ten deel. We parkeren de RT en wandelen richting het strand. Niet te ver om de voet van Renate niet te veel te belasten. We komen aan op een strand met veel bedjes maar bijna geen toeristen. Het seizoen loopt hier echt op zijn einde. We vinden ons strandtentje 'No. 9' geheten en zijn de enige klanten. We genieten van een lekkere en zeker betaalbare lunch en hebben een prachtig plekje met geweldig uitzicht op de zee.

Na de lunch besluiten we op zoek te gaan naar het zogenaamde Bad van Aphrodite. Volgens de overlevering is dit een afgeschermd grot waar water in druïpt waar Aphrodite regelmatig een bad nam. En je zou vruchtbaarder worden als vrouw als je tegenwoordig een bad neemt in dit water. Maar ja, omdat de Cyprioten waarschijnlijk een steentje willen bijdragen aan de overbevolking van de wereld hebben ze tegenwoordig verboden hier nog in te baden. Het is ook niet aan te raden. Want de omvang is een beetje te vergelijken met Manneke Pis in Brussel (die valt in werkelijkheid ook tegen) maar het ruikt ook een beetje zo.

Na dit idyllische plekje besluiten we terug te gaan naar het appartement. We doen lekker een seniorendutje en ik plons nog even in het zwembad. Lekker opgefrist maken we ons op voor 'a Night at the Town' in Pafos. We wandelen beperkt even rond en maken wat mooie foto's. Daarna schuiven we als enige aan bij een leuk restaurantje waarbij ik Renate natuurlijk wijsmaak dat ik dit voor haar helemaal afgehuurd heb omdat we gisteren 28 jaar geleden elkaar voor het eerst hebben ontmoet.

Helaas komt nog een ander Nederlands viertal een bruut einde maken aan deze leugen van mij en schuiven zij ook aan. We genieten van een lekkere maaltijd waarbij mijn overigens smakvolle Dolmadakia me enorm aan Pumba doen denken.

Ik zal niet verder uitleggen waarom maar laat het geheel aan jullie fantasie over. Moe maar voldaan gaan we naar ons appartementje voor een laatste nacht hier. Morgen trekt de karavaan verder naar het Troodosgebergte.

Water, water, water

Vanmorgen was het tijd om te verkassen, naar een ander hotel dan. We moesten voor 10u uitchecken en aangezien we net een beetje in de vakantiemodus zitten, was het ook nog haasten. En tot overmaat van ramp (tenminste, dat vond Harold) viel ook nog de stroom uit. Kon hij zijn haar niet föhnen! 🤦‍♂️ Mocht je wel eens in Griekenland op vakantie zijn geweest, stroomuitval komt nogal eens voor.

En we mogen ook nergens het toiletpapier doorspoelen, dat moet in de vuilnisbak naast het toilet. 💩 leuw!

Vandaag rijden we naar het Troodosgebergte, een beetje in het midden van Cyprus. Harold pakt de auto in, ik ga betalen bij de receptie. Een van de eigenaars vraagt of we wel een paraplu bij ons hebben, want de weersverwachting voor het gebergte is regen, regen en regen. Paar minuten later vraagt de andere eigenaar het ook nog even voor de zekerheid. Jahaa, wij komen uit Nederland, wij zijn heus wel wat gewend hoor! Bij het weglopen roept hij me nog lachend achterna dat we terug mogen komen als het te nat is in de bergen. Fijn, die Cypriotische gastvrijheid!

De afstand is niet groot, maar de wegen ernaar toe zijn kronkelig en niet eens altijd geasfalteerd. Onderweg naar ons volgende adres staan 4 watervallen op het programma. We cruisen gezellig richting het gebergte met lekkere muziek (een mix die zoonlief heeft gemaakt) op de achtergrond. Onderweg krijgen we af en toe prachtige vergezichten voorgeschoteld.

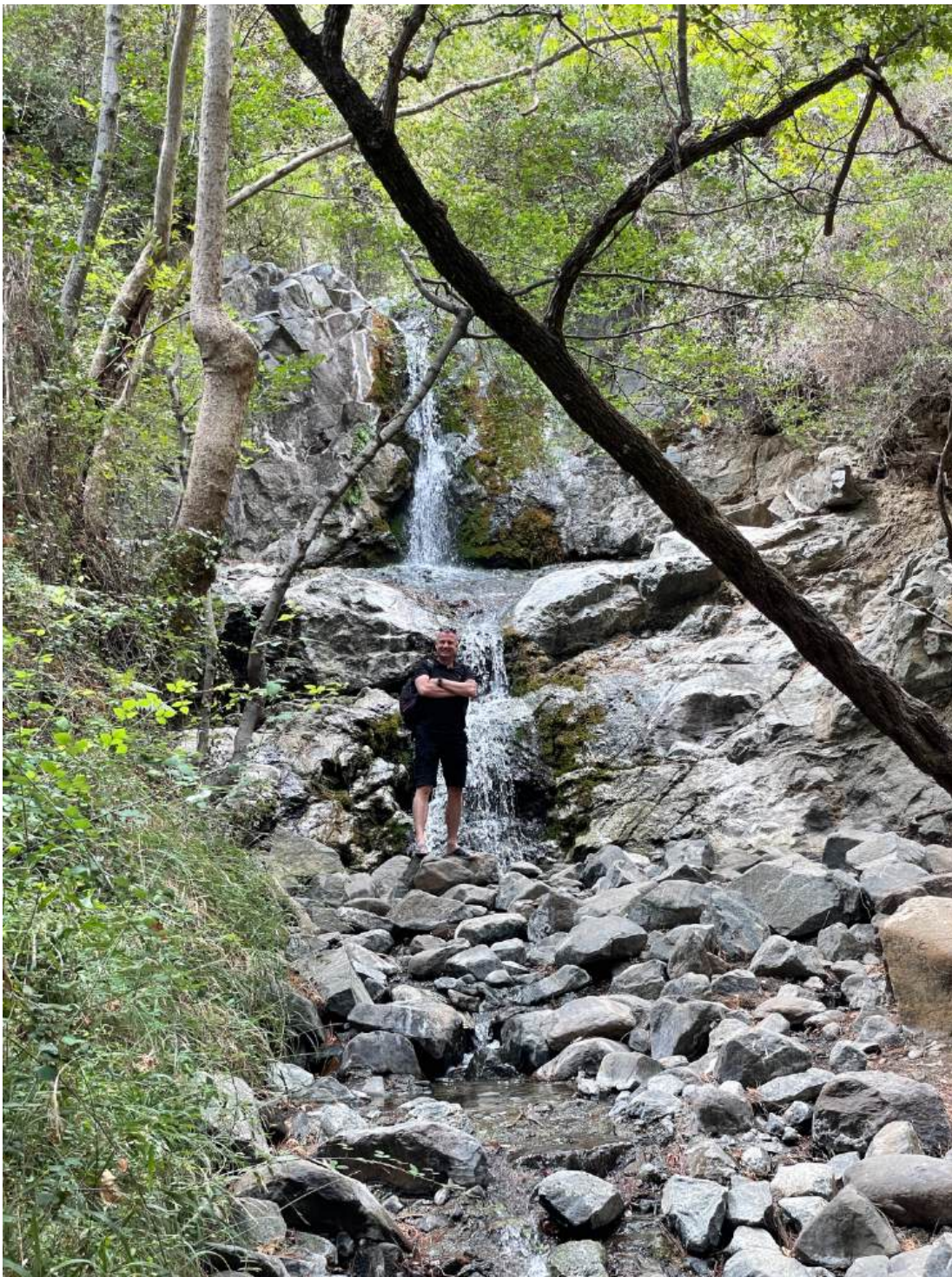

We besluiten onderweg een kopje koffie (tea for me, please) te drinken bij een allesbehalve sfeervol tentje in de bergen.

Harold vraagt of ze cappuccino hebben. Nee, wel oploskoffie en ijskoffie. Ja, dan maar oploskoffie. Ik hou het op mijn gebruikelijke kopje heet water. Verderop zitten mannen te kaarten en meer is er niet te beleven of te zien. We hebben de afgelopen dagen bij de meeste tentjes maximaal 1,50 euro betaald voor een frisdrankje. Als Harold wil afrekenen en er een klein zakje chips bij wil, moet 'ie 5 euro betalen. Kortom, hij wordt een klein beetje een poot uitgedraaid. Maar ja, er hangen nergens prijslijsten, dus laat maar. Van ons krijgen ze nu gratis anti-reclame: hier moet je niet wezen! Nou ja, anti-reclame... we weten eigenlijk niet eens meer hoe het plaatsje heet.

Om bij de eerste waterval (Caledonia) te komen, moeten we hele stukken over zandwegen met af en toe dikke stenen. Maar onze Rode Tornado kan dat wel aan. Volgas tegen de berg op halen we net een vaartje van 20km per uur. Een paar kilometer voor onze bestemming gaat ineens een weggetje wel heel stijl omhoog en er zitten heul diepe kuilen in. Ik vraag Harold of hij het aandurft en hij is vol zelfvertrouwen. En dat is voor mij voldoende. Hij geeft gas en nog geen 3 meter verder komen we geen centimeter vooruit en glijden we eerder achteruit. Neh, dit wordt 'm niet. Op naar de tweede waterval. Deze is wel goed bereikbaar en heet Mesa Potamos. Het is een schattig watervalletje.

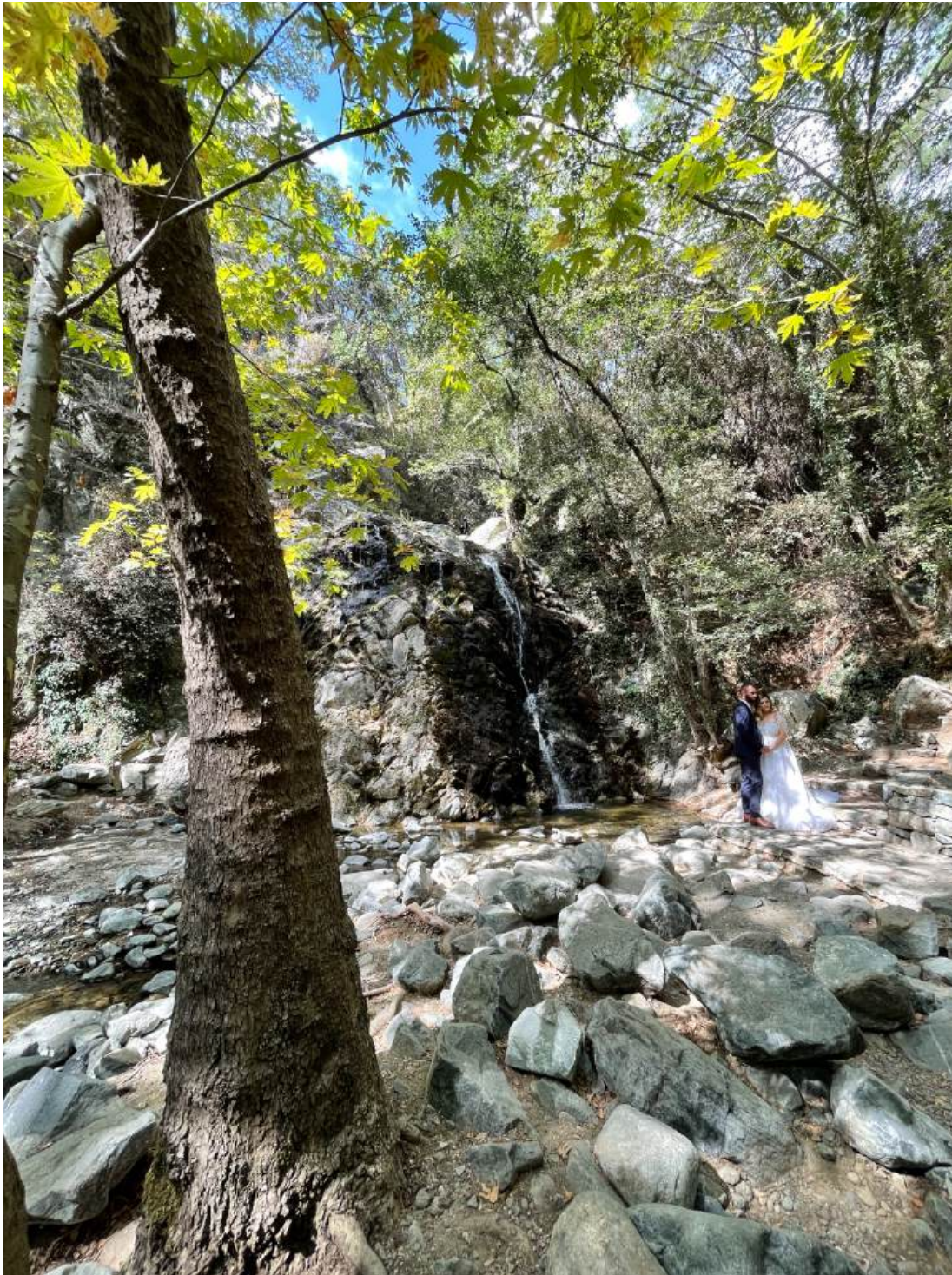

We besluiten daarna om eerst maar eens te gaan lunchen in Pano Platres, het dorp waar ook ons volgende onderkomen is. Het is er niet druk en als we onze salades geserveerd hebben gekregen (Harold eentje met kip en ik eentje met tonijn) hebben we ineens een paar brutale vriendjes aan tafel.

Harold duwt 'm de eerste keer nog weg, daarna gaat hij door de knieën en geeft hem en zijn zwartharige vriendje eten. En naar wat blijkt dit is heel normaal. Een ander gezelschap heeft zelfs een servetje op de grond gelegd en legt daar af en toe eten op. Even snel de koffers naar het appartement gebracht en dan door naar de derde waterval op de lijst: de Chantara waterval. Hier stuiten we op een bruidspaar en een fotograaf voor hun fotosessie. De fotograaf kijkt steeds angstig of ik niet zomaar ook foto's maak. Het liefst zou hij me wegsturen, maar blond als ik ben, ik begrijp niets van zijn non-verbale hints. Het is vast een beroemd Cypriotisch stel en hij wil niet dat ik de foto's publiceer (of verkoop aan de paperazzi). En toch zet ik ze stiekem lekker op de

foto, ze zijn een leuke accessoire voor mijn eigen watervalfoto.

Harold tiggert nog langs de kant helemaal naar boven en daar is nog een poeltje waar mensen aan het zwemmen zijn.

En de laatste waterval heet Millimeris is wel heel dicht bij het appartement, dus dat kunnen we lopend af. Er loopt een kronkelpaadje naar beneden en Harold rekent uit dat het maximaal 500 meter is. Het is een heel oneffen paadje, dus ik moet goed uitkijken met mijn voet, het gaat eigenlijk verrassend goed en dat wil ik zo houden. Maar na ruim 500 meter horen we wel een waterval, maar we zien er geen. Het pad dat voor ons ligt loopt van het geluid weg, dus dan maar terug, gemiste kans. Daarna trekken we ons even terug in het appartement. We kijken uit op het terras van een restaurant.

Hier worden de hele dag covers afgespeeld met een moderne beat eronder en een lijkige zangeres. Na ongeveer 3 liedjes ben je daar wel helemaal klaar mee. 'Gelukkig' horen we die muziek de hele avond nog. En zoals je aan de foto's kunt zien, geen druppel regen gehad vandaag! Wij blijven hier twee nachtjes.

‘Vandaag is zwart... de kleur van pech’.

Een heftige titel die het ergste doet vrezen. En ten dele is dat waar en ten dele ook niet. Dus lieve lezers en lezerinnen, ga er maar eens goed voor zitten en herbeleef deze dag met ons.

Vanmorgen werden we op tijd wakker. We slapen in een bed(je) dat aanzienlijk kleiner is dan we gewend zijn. Tel daarbij op 1 laken en 1 deken en alle ingrediënten voor een redelijk onrustige nacht zijn aanwezig. Toch hebben we alles bij elkaar redelijk geslapen. Wel allebei veel gedroomd (Renate over Cypriotische prinses op witte paarden). Om 9.30u hebben we een meet-and-greet staan met de eigenaar van ons appartement, Polys. Maar niet nadat we allebei een voedzaam ontbijtje naar binnen geharkt hebben. Vandaag staat een grote-mensen-mountainbiketocht op het programma. Dus er moet voldoende brandstof in de motor!

Renate staat om 9.00u op de stoep bij de VVV van Platres. Nog even checken of er wel mountainbikeroutes zijn die ook voor ons goed te doen zijn. Dit omdat er in deze omgeving (wat overigens in de winter een ski-oord is) behoorlijk wat grote-mensen-plus-afdalinkjes zijn en Renate zich hierbij niet helemaal fijn voelt. Gelukkig spreekt de aardige mevrouw van de VVV gebroken Engels dus Renate komt na 20 minuten terug met een paar prachtige kaarten van de omgeving met... wandelroutes. Daar hebben we dus niets aan.

Rond half tien zoekt Renate de eigenaar op en op de vraag waarvoor hij ons wilde spreken zegt hij: ‘to get my money’. Maar ja, dan wel cash natuurlijk omdat hij geen pinautomaat heeft. Geen probleem, Renate rijdt met hem naar de dichtstbijzijnde geldautomaat en pint het verschuldigde bedrag. Hij komt nog even in het appartement kennismaken dus ik ontmoet hem ook.

Ik trek mijn mountainbike-outfit kanariegeel shirt en snelle broek aan (ik moet toch ergens de snelheid vandaan halen) en we gaan op weg naar Omodos. Daar zijn elektrische mountainbikes te huur (niet voor mij natuurlijk) en die willen we wel graag. In Omodos aangekomen rij ik me al snel klem omdat parkeren hier is van parkeer-maar-raak-voor-een-knaak. Oftewel, ik zie een gaatje... plemp! Ik moet dus een 300 meter achteruit, tegen de helling op door een nauw straatje. Maar ook hier geldt: Alleen rust kan je redden. Bovenaan gekomen gaan we op zoek naar de fietsverhuur. Maar wat we ook proberen, hoe vaak we de googlegod ook aanroepen, we vinden het adres niet. Maar het staat toch echt op internet. En zoals jullie weten klopt alles wat op internet staat...duh! Na lang zoeken geven we het op en besluiten we het bijbehorende telefoonnummer te bellen. Op zijn Engels vraag ik of ik het juiste

telefoonnummer heb. Ja hoor, maar ze zijn gesloten vandaag. Pfff, daar zit ik dan in mijn kanariegele outfit. Ik denk toch een lichte vorm van opluchting te bespeuren bij Renate, maar goed het is niet anders. Dan maar weer even terug naar het appartement voor een andere outfit. Hier aangekomen besluiten we naar het Kykkosklooster te gaan. Dus daarvoor is een lange broek nodig (om het nodige respect te tonen). Lange broek aan, korte broek uit. Ik klop mijn broek nog even netjes uit... en de gesp van de riem komt precies op het glas van mijn horloge. PATS! Het glas kats kapot.

Ik baal als een stekker en moet even deze pech wegslikken. Na heel wat slikwerk gaan we vol goede moed op weg.

Het is een behoorlijk eind naar het klooster (37 km) en dwars door de bergen. Dus Renate slikt weer een reistabletje om bestand te zijn tegen mijn af en toe wat sportieve moves op het bochtige circuit naar het klooster toe. We genieten van de omgeving en rijden relaxt naar het klooster. In Pedoulas stoppen we bij een restaurantje om te lunchen. We nemen allebei een omelet met toebehoren. Prima lunch en we mogen zelf na de lunch een lekker stukje vers fruit uitzoeken om mee te nemen. Helaas blijkt de door Renate gekozen pruim nog zuurder dan ik was na mijn incident met het horloge. Dus, toedeledoki, die geven we graag terug aan de natuur! We vervolgen onze weg naar het Kykkosklooster.

Een enorme toeristische trekpleister en terecht wat mij betreft. Het klooster herbergt honderden mozaïeken en muurschilderingen. Allemaal uiteraard weergaves van delen uit het oude en nieuwe testament gezien door de bril van het Cypriotisch Orthodox geloof. Wat een pracht en praal. Zo veel dat een gemiddelde Rooms-katholieke kerk hier nog een puntje aan kan zuigen.

De toegang is ook nog een keer gratis en je mag overal komen. De monniken zijn volledig in het zwart gekleed en delen van het klooster zijn niet toegankelijk. We kijken onze ogen uit! En dit samen met bussen vol met toeristen die af een aan rijden. Na het klooster wil ik nog graag naar het graf waar de oud-president van Cyprus begraven ligt, Aartsbisschop Makarios. Deze geestelijke is in de jaren 60 en 70 de eerste president geweest van een onafhankelijk Cyprus. We slingeren nog wat verder naar boven en komen uit bij een enorm standbeeld van de goede man.

Renate heeft even andere belangrijke bezigheden dus ik ga zelf op zoek naar het graf. De omgeving is prachtig en je kunt helemaal rondom een schitterende uit-de-kluitengewassen-kapel lopen. In de veronderstelling dat hij daar begraven ligt, ga ik de kapel bekijken.

Maar daar ligt hij helemaal niet! Verkenner als ik ben neem ik de omgeving goed in mij op en zie nog een secundair klein paadje die wegleidt van de kapel. In de verte ontwaar ik een militair. Mmm, dat moet ik nader onderzoeken. En ja hoor, in een grot, bewaakt door militairen is de sarcofaag waar hij begraven ligt. Ik maak even een praatje met een van de militairen (ons kent ons tenslotte) en ben tevreden. Terug bij de auto besluiten we om naar het plaatsje Troodos te gaan. Dat is dus weer 27 km terug langs grotendeels dezelfde weg. En toch lijkt de terugweg korter te zijn. In Troodos aangekomen (wat als plaatsje niet zo veel voorstelt, zeg maar het Bornerbroek van Cyprus...) schuiven we aan voor een bakkie koffie. Hebben jullie ook

cafeïnevrij vraagt Renate. Uhh, neuh, wel lekker een bakje cafeïnevrije oploskoffie. Nou laat maar, doe maar een water met een bubbeltje.

Onze 'cultuurhonger' is nog niet gestild merken we. Terwijl het toch al tegen het einde van de middag loopt. Het missen van de Millomeris waterval gisteren zit ons nog dwars. Gelukkig heeft Renate nog een alternatieve route gekregen van de VVV. En die besluiten we dus te nemen. We nemen een brede weg richting Platres en slaan een kleine zijweg in. En jawel hoor, daar kunnen we de auto parkeren. Een klein stukje lopen en daar is de grootste waterval van Cyprus in zijn volle glorie.

Echt de moeite waard. En nog is onze honger niet gestild want een paar kilometer

verderop moet ook nog een middeleeuwse brug zijn. We stappen in de Rode Tornado en die brengt ons naar het begin van een voetpad de berg af. We checken even wat de afstand, Renate en Google zeggen 270 meter, ik zeg 600 meter. Beide is goed te doen temeer omdat het met de voet van Renate steeds beter gaat. Als echte verkenners neem ik de spits. Er is geen kip (of mens) te bekennen en een klein paadje loopt naar beneden. Opeens schiet er vlak voor mijn voeten (kan ook metertje of twee zijn geweest maar dat is niet zo spannend) een slang over het paadje. Ik spring twee meter in de lucht van de schrik en zoek snel op welk gevaarlijk exemplaar ons pad heeft gekruist. Naar mijn gevoel was hij wel 6 meter lang maar volgens het internet wordt hij maximaal 3 meter lang. Nou ja, het internet zit er dus schijnbaar wel eens naast! Het blijkt de Cypriotsche Zweepslang te zijn die gitzwart is van kleur. En het blijkt dat hij vele malen banger is voor ons dan wij voor hem (of haar dat kon ik zo snel niet zien). We lopen door en zijn na inderdaad 280 meter bij een idyllisch bruggetje. Renate wrijft mij met alle plezier mijn misberekening nog even goed in, de schat.

Echt leuk om nog even te ontdekken. Daarna is het genoeg geweest en we besluiten terug te gaan naar het appartement. We scoren snel een afhaalpizzaatje en die is ondanks de kartonnen bodem best te pruimen.

Het was deels een zwarte dag met wat pech maar wat hebben we weer mooie dingen gezien.

Morgen gaat de reis verder naar Nicosia. Van het platteland naar de grote stad.

Ongetwijfeld gaan we hier ook weer het nodige meemaken. Voor nu, adios en tot morgen.

Op naar de big city van Nicosia!

Vandaag is het weer tijd om het Troodos gebergte te verlaten en naar de grote stad Nicosia te gaan, de hoofdstad van dit eiland. We hebben al aardig getoerd de afgelopen dagen, dus tanken was onze eerste taak vandaag. Om de hoek van ons appartement zit een tankstation waar ze service hoog in het vaandel hebben staan. Niet alleen wordt het tanken voor je gedaan, ondertussen worden ook de voor- en achterraut schoongemaakt. We worden geholpen door een oudere dame. Ze vraagt in het Engels waar we vandaan komen. Nederland dus. Haar gezicht licht op en ze vertelt: haar zoon woont ook in Nederland, hij heet Demitrios Kakopopoudapolopulos en daarna laat ze een verwachtingsvolle stilte vallen. Harold reageert niet snel genoeg. 'Nee?' Joh, zo klein is Nederland nou ook weer niet! Maar okay, met een volle tank en schone ruiten kunnen we weer vooruit. Op onze route naar Nicosia staan een paar kerkjes die we willen aandoen. De eerste bevindt zich in Kakopetria, de Agio Nikalaos tis Stegis. We zijn de enige bezoekers. Van buiten een zeer bescheiden gebouw,

maar binnen zijn prachtige muurschilderingen.

Daarna gaan we naar het idyllische plaatsje Kakopetria met middeleeuwse steegjes om wat te drinken.

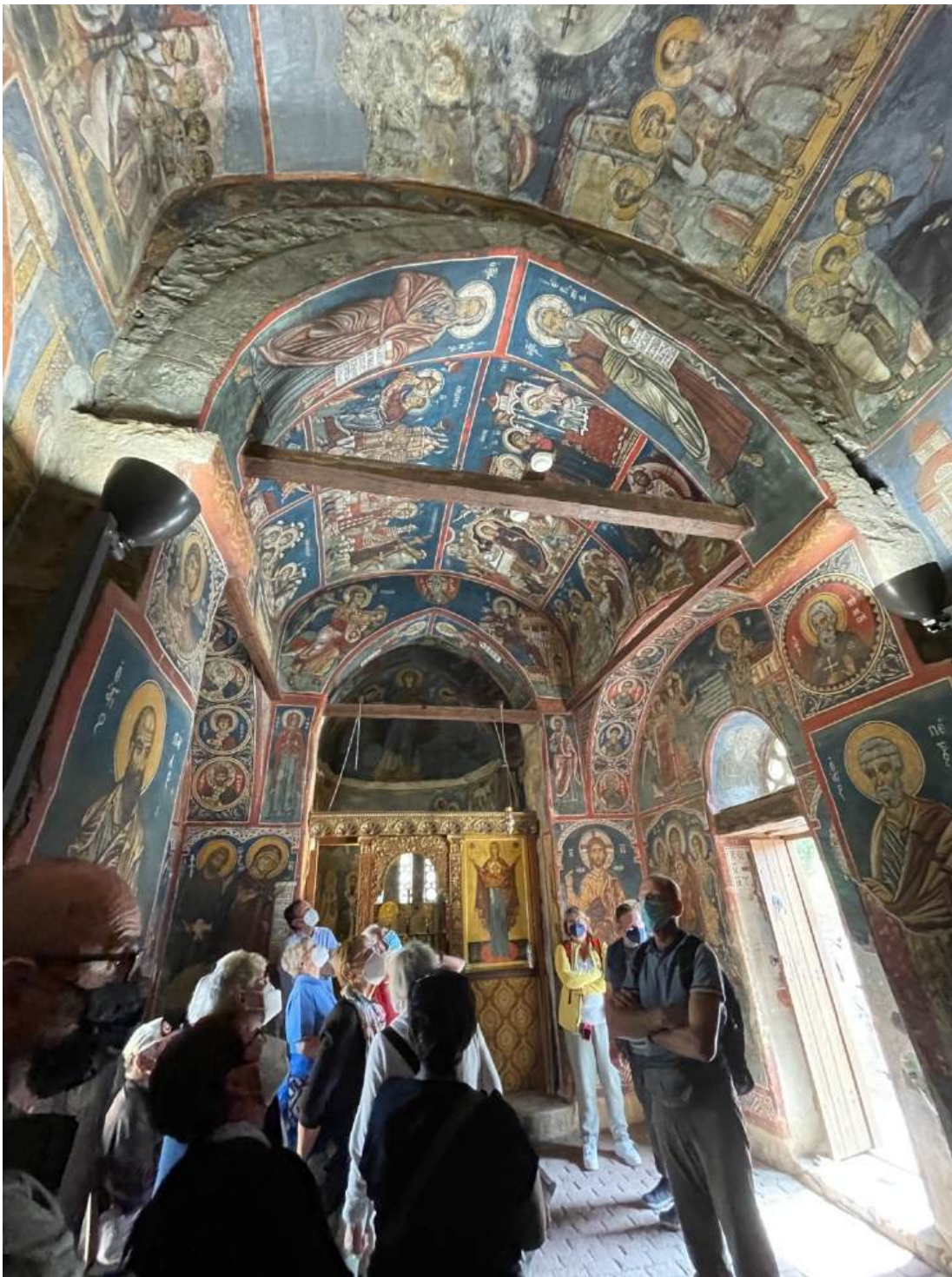
Maar in de kronkelstraatjes is parkeren nog wel een dingetje. We zien een bordje 'Parkeren rechtsaf 20meter' (op zijn Grieks/Engels dan), dus Harold slaat af. Laat nou net voor onze neus, nog geen 3 meter de straat in, iemand een plaatsje vrijmaken! Ik zeg nog: 'Dit is geen 20 meter', maar Harold schuift 'm er zo in. Met mijn appje Google Translate kan ik lezen wat er op de muur staat: 'Parkeren alleen voor klanten'. Harold haalt zijn schouders op en we gaan een eindje verderop op het terras zitten. Daar bestellen we een lokale lekkernij, honingballen. Dit is eigenlijk niet meer dan een portie kleine oliebollen met honing. Lekker hoor!

Na een klein half uurtje is het weer tijd om verder te gaan. We lopen naar de auto en daar staat een dame naast RT en ze kijkt ons een beetje vuil aan. Gewoon net doen of we niets zien! Als we instappen zegt Harold: 'Er komt een agente aanlopen. Snel, weg hier!' Ik stap snel in en met gierende banden, zoals ook alleen de Dukes of Hazard dat kunnen, verlaten we het plekje en laten we de agente beduusd achter. In dit plaatsje hoeven we ons hoofd voorlopig niet meer te laten zien!

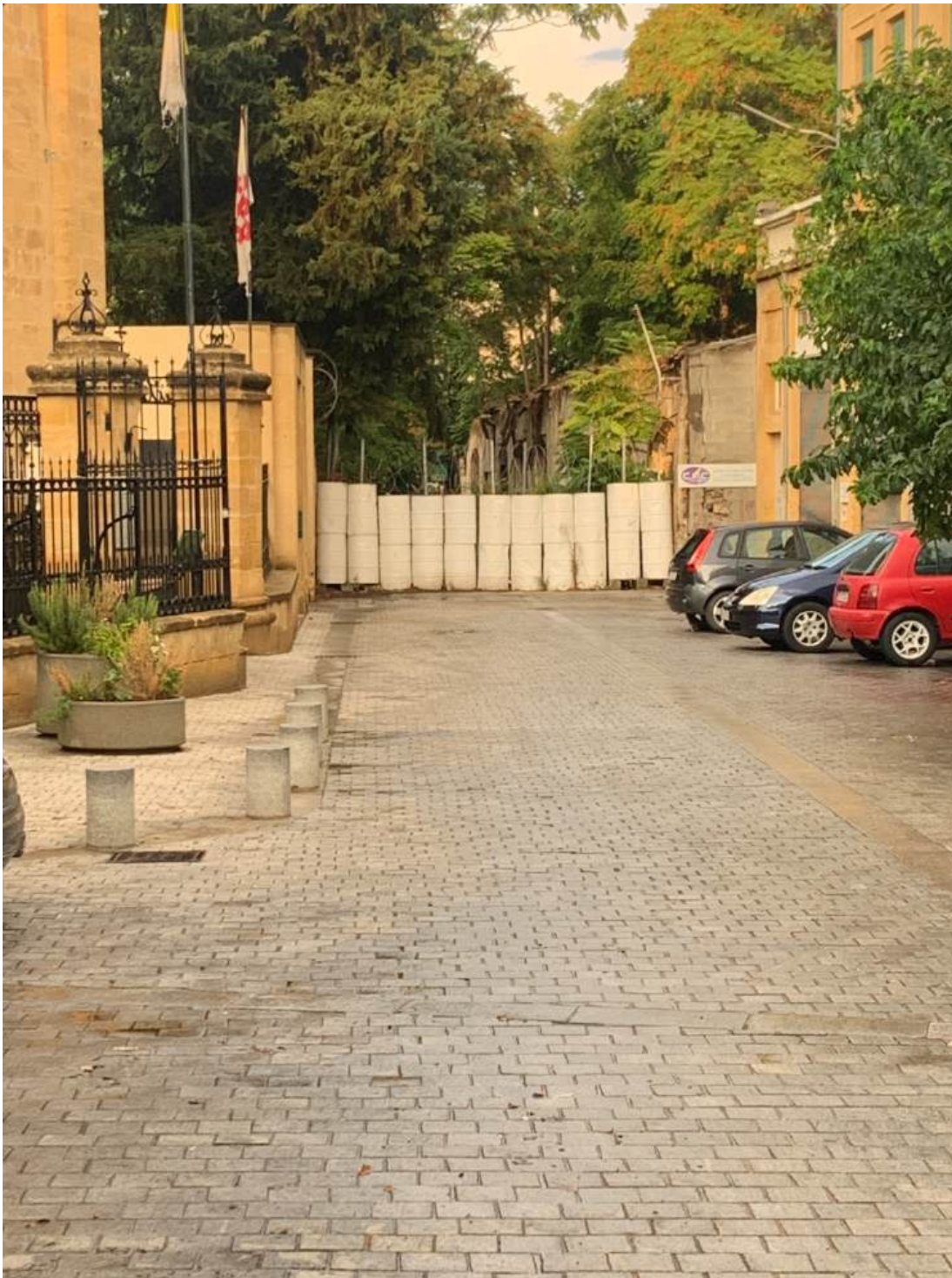
De volgende kerk die we aandoen, is die in Asinou. De kerk heet Panagia tis Podithou. Hier hebben net twee touringcarbussen een zootje toeristen uitgeladen, allemaal Duitsers! Wat een drukte. Maar ook hier geldt, van buiten een bescheiden gebouw en van binnen weer helemaal volgeschilderd.

Genoeg kerken voor vandaag, tijd om door te rijden naar Nicosia. Daar komen we net na de middag aan. We krijgen een heerlijk appartementje. We zorgen dat we even wat lunchen en daarna doen we het rustig aan. En dat kan ook haast niet anders, want het regent dat het giet en dat duurt nog wel even. Tegen het einde van de middag is het droog en kan Harold eindelijk zijn fietsbroek en kanariegele trui weer aan, we gaan fietsen!!! Ze hebben hier meerdere stationnetjes waar je een stadsfiets met 3 versnellingen kunt pakken (nee, geen e-bike) en door de stad kunt toeren. Zelf even een route uitgezet langs bezienswaardigheden, dus vol goede moed gaan we op weg... om al heeeel snel te merken, ze zijn hier echt geen fietsers gewend en dan moet je

ook nog links van de weg rijden. Dus we fietsen grotendeels gewoon over de stoep. De route hebben we uitgezet met Google Maps. Maar niet veel later komen we erachter dat Google niet weet dat de stad bruut in tweeën is gedeeld in een Turks en Grieks deel, dus je kunt niet steeds over de grens hoppen. Al snel stuiten we op iets dat als grens moet dienen, gewoon midden in een straat.

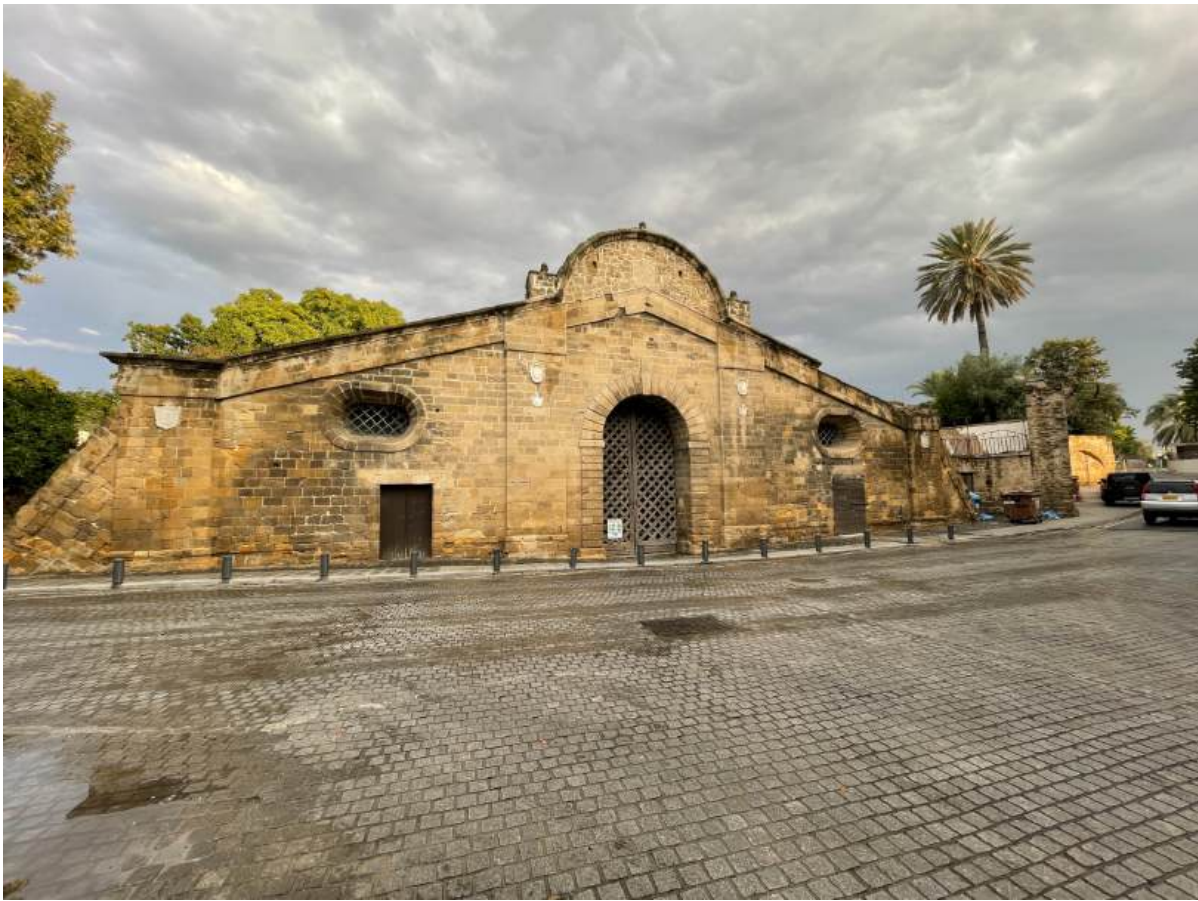

Een verlaten VN-post staat aan het begin van de straat.

Dit gaat 'm niet worden. Dus we moeten langs de grens zigzaggen om bij de bezienswaardigheden te komen. Die zijn er ook wel in het Turkse deel, maar er is maar 1 doorgang in heel Nicosia en volgens mijn info (die tot nu toe niet echt klopt) moeten we weer een PCR-test doen voordat we naar Turks Cyprus mogen. We gaan morgen proberen om dat te fiksen.

De oude stad is ommuurd met een imposante Venetiaanse muur (hebben we nog geen foto van gemaakt, misschien morgen). En een van de andere bezienswaardigheden is de Famagusta poort.

We crossen een beetje door het Griekse deel, maar het wordt hier snel donker en we willen voor het donker de fietsen weer hebben ingeleverd.

Dus we keren weer terug naar het appartement. Vanavond nog even lekker chillen en morgen weer op pad.

VRIJDAG 17 SEP 2021, 3:10 PM • GEORGIU MARKIDI 2, LEFKOSIA

Op jacht naar ruïnes

Vandaag staat een dagje ruïnes jagen op het programma. Vier stuks maar liefst. Het grote voordeel van ruïnes is dat ze niet weglopen, dus vangen is geen probleem. De uitdaging zit 'm in de locaties. Allereerst bevinden ze zich in het Turkse deel van Cyprus. De Griekse Cyprioten en de Turkse Cyprioten zijn geen vriendjes van elkaar dus moet je door de grens die midden door Nicosia loopt. En met de auto is er maar één oversteek in Nicosia. De voorschriften zijn: autoverzekering (want je verzekering van je huurauto geldt gewoon niet in Turks Cyprus) en een negatieve PCR-test van nog geen 48 uur oud. Ik (Renate) krijg daar best stress van. Hoe regelen we een extra autoverzekering en hoe moeten we zorgen voor een PCR-test? Welke test is wel of niet toegestaan en hoe regel je dat? Harold is een stuk gelatener, we zien het wel. Met 'frisse' tegenzin rijden we naar de grens zonder autoverzekering (ook omdat ik er niet meer aan heb gedacht) en met het afgedrukte testbewijs van vorige week donderdag, helemaal bereid om onschuldig met grote Bambi-oogjes de schoudertjes op te halen op het moment dat we worden gewezen op een negatief testbewijs van nog geen 48 uur oud. Eerst door de Griekse douane. Paspoorten en vaccinatie- en testbewijs afgegeven en hoppa, de douanierster kijkt er niet eens echt naar en we kunnen door naar de Turkse douane. Hij pakt beide paspoorten en de formulieren aan. De formulieren bekijkt 'ie met een professioneel smoelwerk, maar te vluchtig om te zien dat de testdatum ruim een week geleden is en vraagt als eerste: Hebbie autoverzekering? Harold zegt stoer: "Nee". Dat had hij nou net niet moeten zeggen. "Nou, dan krijg je hier je paspoort terug. Die van je vrouw hou ik, je krijgt 'm terug als je een autoverzekering hebt geregeld. En heeel toevallig is er naast de douane een hokje waar je alleen maar autoverzekeringen kunt afsluiten. Ik ben er wel blij mee, ik wil niet onverzekerd rondrijden. 5 minuten later blijkt dat we voor 20 euro nu 3 dagen verzekerd kunnen rondscheuren in Turks Cyprus. Een van de eerste dingen die je ziet als je Turks Cyprus binnenrijdt, is een grote afbeelding van de Turkse vlag tegen de heuvel.

Het tweede euvel van ruïnes is dat ze niet vaak op de meest toegankelijke locaties zitten. De eerste is St Hilarion, waarvan wordt gezegd dat het kasteel van het sprookje van Sneeuwwitje hierop is gebaseerd. De weg ernaar toe gaat tussen militaire terreinen door waar je geen foto's mag maken en waar je onderweg ook niet mag stoppen. We rijden steeds hoger de bergen in en krijgen een prachtig zicht op de noordelijke rand van het eiland met aan zee de badplaats Kyrenia.

Op de parkeerplaats aangekomen torent hoog boven ons het kasteel St Hilarion. Dat wordt een fikse klim!

Maar we redden het!

En eerlijk is eerlijk, dit is een van de mooiste ruïnes die we op al onze reizen hebben gezien. Weliswaar moeten klimmen als berggeiten (en aan geiten geen gebrek hier, te zien aan alle keutels in de ruïne), maar dan heb je ook wel wat. Maar goed, zoals aangekondigd ging het om 4 ruïnes. Het eerste vinkje is gezet en door! En daarover vertelt Harold nu meer.

We rijden dezelfde weg naar beneden en zwaaien vriendelijk naar een Turkse militair die aan het wachtlopen is. Hij knikt vriendelijk terug en Renate vindt hem gewoon lief. De volgende stop is een fort/kasteel in Kyrenia, aan de waterkant.

Het is een imposant bouwwerk. Op de foto hierboven zie je de binnenplaats. Veel van het fort staat nog overeind en het is inmiddels een toeristische trekpleister. Ook mooi is dat binnen in de diverse zalen archeologische vondsten uitgesteld staan. Zo wordt een scheepswrak tentoongesteld dat ongeveer 300 jaar voor Christus voor de kust van Cyprus is gezonken.

Persoonlijk heb ik het gevoel dat het niet helemaal meer zeewaardig is alhoewel het wel van hout is en dat blijft toch drijven? Na ook hier weer alles bekeken te hebben (nou ja, ik wil altijd graag alles zien) krijgen we langzaam trek. Buiten het fort is een hip en modern restaurant. Bij de ingang wordt onze leeftijd gecheckt en ik heb geluk dat ik

naar binnen mag. Maar alleen omdat ik nog zo'n jeugdig uitziende echtgenote heb. We bestellen allebei een wrap en ik besluit er een frappuccino bij te nemen. En inderdaad, die is heerlijk koud maar werkelijk niet te hachelen. Grote jongen als ik ben, drink ik hem toch volledig op en geniet van het uitzicht.

We zijn klaar voor ruïne nummer drie. Het volgende doel is het kasteel van Buffavento. Dit ligt een stukje buiten Kyrenia richting het noordoosten op een heule, heule hoge berg. En ja, ook als je hier wil komen moet je wederom een smal weggetje omhoog de bergen in. Het valt ons op dat er geen vangrails langs de smalle weg staan (maar wij snappen waarom, die vangrails staan namelijk allemaal in Grieks Cyprus en toen waren ze op) en we bidden dat we geen tegenliggers tegenkomen. Omdat ik rechts zit, de bergwand ook rechts is heeft Renate meermaals het gevoel dat ze op slechts enkele centimeters langs de afgrond scheert. En eerlijk gezegd is dat ook zo. Hieronder zie je een grote steengroeve die vanaf deze hoogte heel klein lijkt.

Aangekomen op de parkeerplaats bij het begin van de wandeltocht kijken we naar boven waar het kasteel ligt. En dat is voor ons gevoel heel, maar dan ook heel hoog. Het ligt echt op de kam van de berg en het kasteel doet zijn naam eer aan. Buffavento betekent zoiets als 'trotseert de wind, is bestand tegen alle wind'.

Al snel kijken we elkaar aan en besluiten om de rust van de natuur niet verder te verstoren, we nemen ons verlies en kruipen weer de auto in. De omgeving is prachtig en daar genieten we met volle teugen van. De doorgaande weg naar de laatste attractie is afgesloten wegens te groot gevaar dus we moeten hetzelfde steenbokkenpaadje weer naar beneden met de auto. En je raadt het al, nu scheer ik zelf wel heel dicht langs de afgrond (met zonder vangrails weet je nog) maar ik geef natuurlijk geen krimp en kijk übercool uit mijn ogen (en houd het stuur heel goed vast 🙏). We komen veilig aan bij de grote weg en koersen richting de laatste ruïne. Dit is het klooster van Bellapais. (Mooie vrede). Daarvoor moeten we wel weer wat kleine weggetjes trotseren maar de god-van-het-tegemoetkomend-verkeer is ons gunstig gestemd. Een enkele auto maar daar wordt de Rode Tornado niet zenuwachtig van. We komen aan bij het klooster en parkeren de auto op een betaalde plek. Op het papier staat duidelijk 50 eurocent (maar dan uitgedrukt in Lira de munteenheid van Turks Cyprus) en op de vraag of we ook in euro's mogen betalen klinkt als snel: 'Helemaal prima, dat is dan 1 euro'. Wij zijn de beroerdste niet, gooien er nog een

Coronatax bovenop en betalen de goede man vriendelijk 2 euro. Aan ons zal het niet liggen als de Turks Cypriotische economie het niet redt!

Het klooster ligt er inderdaad vredig bij en ook vanaf hier weer een prachtig uitzicht. Het heeft ook een schitterende binnenplaats met prachtige bomen.

We genieten ook hier weer van deze mooie cultuur.

Inmiddels worden de beentjes wat moe en hebben we genoeg cultuur gesnoven voor vandaag. We besluiten terug te gaan naar het appartement. Rond een uur of 1730u komen we aan na een soepele terugreis (inclusief weer twee douaneposten te hebben gepasseerd). En lekker, lekker we kunnen nu parkeren naast het appartement. Scheelt morgen weer wat sjouwwerk en de auto staat mooi dichtbij. We hebben allebei geen zin meer om nog de deur uit te gaan voor het eten. Gelukkig hebben we vandaag al een scooterbezorgbedrijfje gezien (Wolt) die door heel Nicosia van alles aan eten en drinken bezorgt. Zo zagen we vanmorgen de scootertjes al rondscheuren met 3 of 4 bekers koffie van Starbucks bij zich. Die worden dan elders bezorgd.

Renate duikt het net op en vindt al snel de bijbehorende app. En ja hoor, het werkt voortreffelijk. Je kunt alles bestellen wat je wil en zij halen het op en brengen het bij je thuis. En dat voor een schamel bedrag bezorgkosten van 1 euro en 50 eurocent bovenop de kosten van de maaltijd. Maar omdat we nieuwe klanten zijn krijgen we in totaal 10 euro korting op de eerste bestelling. Ook deze handige kortingscode heeft Renate op het net gevonden. Zo goedkoop hebben we deze vakantie nog niet gegeten! Het was een lange maar absoluut prachtige dag. Wat hebben we weer veel gezien en gedaan, doodsangsten uitgestaan op grote hoogte maar vooral ook genoten van het prachtige weer. Voldaan vleien we ons neder op de bank in ons appartement!

Ook een goede bluf loopt wel eens slecht af...

Na een wat onrustige nacht van ons allebei worden we voor het laatst in Nicosia wakker. We verheugen ons weer op het planten van een vlaggetje bij onze jacht op de hoofdsteden van Europa. We zitten nu op ongeveer 26 hoofdsteden'. Another one bites the dust' zullen we maar zeggen.

Vandaag maken we de reis naar onze volgende bestemming. Larnaca, aan de zuidzijde van het eiland. Eerst willen we nog een stadswandeling maken door Grieks Cyprus maar vooral Turks Cyprus. En ja, we moeten dus weer de grens over die deze twee delen van Cyprus van elkaar scheidt.

Voordat we met de wandelschoenen aan vertrekken, ruimen we eerst dit prima appartement op, en zorgen we dat alle koffers en toebehoren alvast in de auto zitten. De wandeling is alles bij elkaar ongeveer 6 km dus we vertrekken we al om 10.00u als het nog niet zo heel warm is. We wandelen via de Pafos Gate (een eeuwenoude doorgang naar de oude stad, op dit moment in de steigers) naar Ledra straat. Dit is de beroemdste lange winkelstraat van Nicosia die ook van het Griekse deel overgaat in het Turkse deel. En halverwege is dus de grenspost die je in dit geval alleen te voet kunt passeren.

Als we dichterbij komen zien we dat het met de drukte nog wel mee valt. Wij toveren onze paspoorten en bijhorende documenten tevoorschijn (een geprinte versie van onze vaccinatie en een 8 dagen oude PCR-test). Wij gokken er op dat ook deze douaniers niet zo scherp zijn en niet opmerken dat onze PCR-test echt te oud is. We zetten onze pokerface op maar daar prikt de eerste (Griekse) douanier zo doorheen. 'Uh, jullie test is te oud' zegt hij. 'Maar wat mij betreft kunnen jullie het proberen bij mijn Turkse collega. Ik vind het wel best'. We trekken ons mondmasker nog wat verder over ons gezicht en gaan met een gezonde dosis Zwolse bluf (met licht knikkende knieën) op weg de Turkse collega 50 meter verderop. Ik maak nog een grap tegen Renate dat we op dit moment - mochten we in een Turkse cel worden gesmeten - geen hulp hoeven te verwachten uit Nederland aangezien Kaag en Bijleveld beide de kuierlatten hebben genomen. Ze kan er niet echt om lachen.

We komen aan bij de Turkse douanier, die bekijkt onze documenten en legt in gebroken Engels uit dat we niet over de juiste papieren beschikken. We moeten een recente uitslag van een sneltest, getekend door een drogist/apotheker kunnen overleggen dus onverrichter zake keren we terug naar het Griekse deel. De Griekse douanier ziet ons met een lichte glimlach om zijn lippen afdruipen.

Dus we pakken even onze rust (want tenslotte kan alleen rust je redden) en starten

het internet op.

Oh ja, omdat ik gisteren bij terugkeer uit het Turkse deel te vroeg op het mobiele internet ben gegaan (nota bene bij de grensovergang) hebben onze vrienden van KPN mij nog even 15 euro in rekening gebracht voor mobiel internet in het buitenland (lees: Turks Cyprus). En dat voor het gebruik van een schamele 6 MB (als je tegenwoordig je telefoon al opstart gebruik je al meer).

Terug naar de mislukte grensovergang. Dus we surfen ons (in dit geval gratis omdat we aan de Griekse kant zitten) een ongeluk om uit te vinden waar we in Nicosia (op loopafstand ajb) een sneltest kunnen doen. En ja hoor, er poppen 3 locaties op. De dichtstbijzijnde heet Steel Workshop en dat doet onze wenkbrauwen wat fronsen maar er staat echt dat het een apotheek is (en nogmaals, wat op internet staat, is waar!). We starten ons raketschoeisel weer op en snellen een dikke kilometer naar de Steel Workshop. Daar aangekomen zien we niets maar dan ook niets wat lijkt op een testlocatie. Het is inderdaad een soort van werkplaats waar staal wordt bewerkt. Binnen zitten een paar oude mannen en ik vraag vriendelijk of we hier kunnen testen. Ze kijken me glazig aan en zijn het er al snel over eens dat dat in ieder geval hier niet kan. Gelukkig legt een wat jongere Cyprioot het gereedschap aan de kant en vertelt mij dat we bij het busstation moeten zijn in het centrum. En jullie raden het al, dat is precies 180 graden de andere kant op vanaf de grens. Een kleine 1600 meter lopen. Daar gaan we weer!

Aangekomen bij het busstation scannen we de omgeving en na wat doorvragen ontwaren we de drogisterij waarvan de deur open staat. We spoeden ons er naar toe, passeren nog snel even een Italiaans stel die hetzelfde idee hebben opgevat en duiken de drogist in. Ja, hoor we kunnen getest worden, 20 meter verderop is de testlocatie.

De test die uitgevoerd wordt, is zo'n sneltest die je ook bij de supermarkt kunt halen. En de manier waarop deze professioneel uitzijende dames de test uitvoeren is echt een slap aftreksel van de testen in Nederland. Het wattenstaafje gaat maar een paar centimeter de neus in, ze friemelt wat heen en weer en nog geen tien minuten later hebben we de uitslag. Allebei negatief (maar dat wisten wij natuurlijk allang). Nog even terug naar de drogisterij voor de nodige stempels en handtekeningen (daar houden douaniers wel van ;o), we tikken 12 euro af en door naar de grens. Daar aangekomen herkent de Griekse douanier ons meteen en we mogen uiteraard weer door. Ook de Turkse douanier is om en we zijn er. Weliswaar ruim een uur later maar toch. Het Turkse deel lijkt veel dichter op elkaar gebouwd en net buiten de straatjes is het op zijn zachtst gezegd een behoorlijke achenebbisj zooi. Maar we komen hier voor de bezienswaardigheden dus daar snellen we naar toe. De eerste is de Selimiye moskee. Dit was voorheen een enorme gotische kathedraal. Maar toen de Ottomanen aan de macht kwamen hebben ze er twee minaretten op gemacrameed en nu is het dus een moskee. Helaas voor ons staat het hele gebouw in de steigers en kunnen we alleen van een afstandje ernaar kijken en slechts het bovenste deel een beetje bevallig op de foto krijgen.

En door. De tweede bezienswaardigheid is de Büyük Han. Een prachtig middeleeuws gebouw, voorheen een herberg, waar nu allemaal winkeltjes en restaurantjes in zitten. Inderdaad een echte bezienswaardigheid.

Daarna door naar een van de oudste Turkse badhuizen die er bestaan, Büyük Hamam.

Het volgende object is de zogenaamde Venetiaanse Zuil. Een zuil die al over de halve

wereld is gesleept en uiteindelijk zijn laatste rustplaats heeft gevonden in Lefkosa (de Turkse naam van het Turkse deel van Nicosia).

Als laatste wandelen we naar de Haydarpasa Moskee. Wederom een oud gebouw waar we op dat moment niet in kunnen.

We zijn inmiddels wat moe en de magen knorren een klein beetje. We besluiten een eettentje (en daar zijn er genoeg van) te nemen in het Turkse deel. Ik bestel een selectie van Kebab en Renate bestelt een Griekse salade die op de kaart weergegeven staat als 'De-salade-wiens-naam-in-dit-deel-van-Cyprus-niet-genoemd-zal-worden'. Als Renate naar het toilet wil en de deur van het toilet opent, valt in het hele restaurant de elektriciteit uit. Er klinkt wat geschreeuw en drie mannen staren in haar richting. Ze steekt beide armpjes in de lucht en roept: "Ik heb niks gedaan!" Er snellen twee mannen op haar af en ze weet even niet waar ze het zoeken moet. "Echt, ik heb niks gedaan!" Nee, dat snappen ze wel, maar de stoppenkast zit op het toilet (hoe

logisch wil je het hebben?). Ooooh, zeg dat dan! Even een stop omdraaien en alles werkt weer!

We genieten van het voorbijgeschuivende publiek (toeristen en lokale bevolking). Het valt ons op dat Turks Cypriotische meisjes en vrouwen erg westers gekleed gaan. Hier geen tot weinig strikte kledingregels voor de meisjes en vrouwen.

Na de maaltijd wordt het tijd om de snelle pas erin te gooien want we hebben beloofd dat we uiterlijk 13.30u de parkeerplaats bij het appartement vrij zullen maken. En stipt als wij zijn is het precies 13.30u als we de auto onder de slagboom doorrijden. Op weg naar Larnaka, de volgende bestemming.

Omdat één bezienswaardigheid nog ontbrak vandaag besluiten we die per auto aan te doen.

Het is het zogenaamde Vrijheidsmonument. Dit symboliseert de bevrijding van de Britse overheersing na het onafhankelijk worden in 1959 van Cyprus. Een prachtig monument met schitterende beelden die allemaal een eigen uitdrukking op het gezicht hebben. Bovenop staan twee vrijheidsstrijders (van EOKA) die de gevangenispoort openen waarna allerlei gevangengenomen burgers naar buiten komen. In het midden staat de verpersoonlijking van de vrijheid. Een soort vrijheidsbeeld zeg maar. Echt het bekijken waard.

Dan is het tijd om Nicosia gedag te zeggen. De badplaats Larnaka is een kleine 45 minuten rijden van Nicosia vandaan. Het is rustig op de weg en we komen aan bij een luxe hotel, Lebay Beach Hotel.

Met prachtig uitzicht over de baai.

We checken in, krijgen een VIP-parkeerplek (bofbipsen als wij zijn) en ik neem snel een

duik in het zwembad om wat af te koelen van deze drukke dag. We relaxen, eten bij het hotel en wandelen een klein stukje langs de kust waarbij Renate even de temperatuur van het zeewater controleert.

Moe maar voldaan gaan we lekker hangen op de hotelkamer. Van slapen zal waarschijnlijk tot middernacht niets komen want recht onder ons raam wordt vanavond een massale bruiloft gevierd. En de disco staat precies onder ons balkon 🙄. Ter compensatie wordt ons aangeboden dat één van de drie nachten hier gratis wordt. Over bofbipsen gesproken! Je leest morgen of we onszelf vannacht met

al die herrie nog als bofbipsen beschouwen. 🤔

ZONDAG 19 SEP 2021, 1:44 PM - B3

Lazy Sunday

Het was ons het avondje en nachtje wel! We hebben gisteren gegeten bij het zwembad en Harry 0.0 bestelde eindelijk weer eens iets alcoholisch, een pina colada. Die ging erin als ranja, dus er moest een tweede komen. En als je amper alcohol drinkt zoals Harold, hakken twee cocktails er wel in. Gevolg was dat hij op de trap een stiekem verstopte trede niet zag (heb vanmorgen gekeken, alle tredes zijn gewoon goed zichtbaar en hetzelfde) en hoppa, op zijn snufferd ging. Knie geschaafd, blauwe plek op zijn rug... oh oh oh! Maar geen zorgen, hij kan alles weer. Vanaf gistermiddag was het hotelpersoneel druk in de weer om het gehele terras op te leuken en te voorzien van dinertafels en alles wat daarbij hoort.

En ja, een paar dikke boxen onder ons balkon (wij zitten op de eerste verdieping). Ondanks dat het gezelschap pas om 20.30u aan tafel ging, klonk er vanaf 18.00u al luide muziek. Weer van die heerlijke covers 🤔. Toen het feestgedruis eenmaal begon, vonden we het iets te gênant om het op balkon te gaan staan en foto's te nemen, dus de foto hieronder is door het raam en het glazen balkon genomen. Toch voelden we ons wel een beetje gast aan tafel, het bruidspaar zat recht tegenover ons!

Af en toe hebben we een beetje door het raam gegluurd en het zag eruit als een heel gezellig feestje. Geen asociaal gebeuren, maar een grote groep (met een slokje op) maakt natuurlijk behoorlijk wat lawaai.

Na het eten werd het volume nog wat opgeschroefd en vanaf dat moment zaten we te schudden in onze hotelkamer. Oordoppen erbij gepakt... geen enkel nut. Maar gelukkig heb ik draadloze oortelefoontjes met ruisonderdrukking. Toen ik die gebruikte, hoorde ik de muziek amper, alleen de lage bas. Harold heeft wel een koptelefoon met ruisonderdrukking, maar met twee van die toeters op je oren kun je niet echt slapen. Gevolg was dat ik wel een paar uur goed geslapen heb tot 1.40u (toen waren de oortelefoontjes leeg en is de ruisonderbreking ook foetsie). Harold heeft al die tijd wakker gelegen en heeft alle Griekse en Engelse meedainers en meestampers meegekregen. Mexicooooo Mexicooooohoooo hohoooo 🎵! Maar wacht even, afspraak was tot maximaal 1.00u. Dus ik heb de receptionist maar even gebeld en hij verzekerde dat het om 2.00u echt klaar zou zijn, hij had de dj al twee keer aangesproken. Tsja, of dat werkelijk waar is? Ik dacht dat het hotel de regels bepaalt, niet de dj. We waren niet boos, het bruidspaar en hun gezelschap hebben recht op een leuk feestje, het hotel had er gewoon eerlijker moeten zijn naar ons en er anders mee om moeten gaan omdat er ook nog mensen moeten kunnen slapen, we waren heus niet de enige. We hebben het maar even uitgezeten en inderdaad, vlak na 2 uur werd

nog een lied ingezet en halverwege was het ineens over. Geloof dat het personeel de stekker eruit heeft getrokken op 'per ongeluk' wat water over de apparatuur heeft gegooit. Dat betekende niet dat de gasten ook weggingen, die waren nog luid aan het lachen en schreeuwen. En toen zij eenmaal weg waren, ging het personeel aan de slag met de hele bende opruimen met de daarbij behorende herrie. Maar dat drong gelukkig niet luid genoeg door in de slaapkamer, dus wij konden weer gaan slapen. Vanmorgen werden we helaas weer op tijd wakker. De zon brandde flink, het was op dat moment al 25 graden en windstil. We hebben even rustig aan gedaan en gingen daarna naar beneden om te ontbijten, een heel uitgebreid en smaakvol ontbijtbuffet. Na het ontbijt zijn we een paar uurtjes naar Larnaca gegaan om een aantal bezienswaardigheden te bekijken.

Larnaca is een typische badplaats met vele vele restaurantjes langs de boulevard. De eerste bezienswaardigheid was de Agios Lazaros kerk midden in Larnaca.

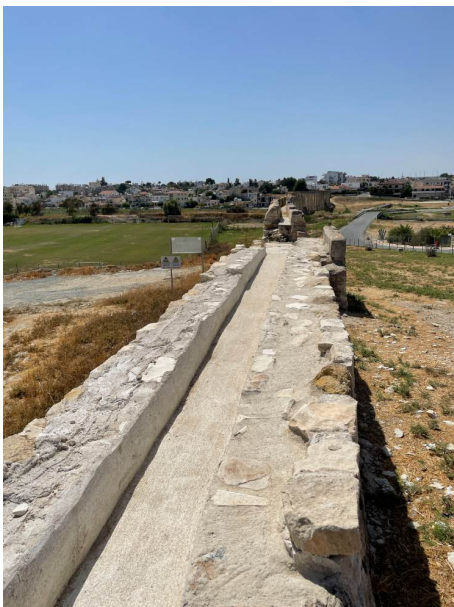

En ook deze kerk was bommetje vol met gouden versieringen en stoelen, om claustrofobisch van te worden!

Ik heb even een kaarsje aangestoken voor beide moeders (om ze beide op het rechte pad te houden ;o). Als jij het gevoel hebt dat je ook even weer op het rechte pad moet worden gezet met een kaarsje, stuur ons dan een berichtje, dan kijken we wat we de laatste dagen nog kunnen regelen 🙏.

Daarna hebben we het fort van Larnaca bezocht en zijn we met de auto naar de Kamares aquaduct gereden waarover heul lang geleden water werd getransporteerd naar Larnaca via de geul bovenop.

De temperatuur was inmiddels behoorlijk opgelopen, maar de wind trok ook aan, dus het was nog redelijk te doen. Daarna naar het immense zoutmeer van Larnaca. In de zomer een grote witte vlakte, zo droog als maar kan met een bovenlaag van (gebrokkeld) zout.

In de winter is dit meer gevuld met water. En aan de overzijde van het meer staat de Hala Sultan Tekke moskee. We wilden deze nog van binnen bekijken, maar met onze blote knies kwamen we er niet in. Tsja.

Daarna weer terug naar het hotel, eventjes wat lunchen en inmiddels ligt Harold een siësta te houden, ik ben nog wel fris en fruitig 🧐. We duiken zo even het zwembad in en daarna zingen we al luierend de rest van de dag wel uit!

Vijftig tinten blauw

Gisteravond hebben we heerlijk gegeten bij een steakhouse in Larnaka. Het was langs de boulevard en het heet Panos. Het is er rustig maar het eten is fantastisch net als de service. We zitten voor het open raam en hebben prachtig uitzicht op de zee en de maan.

Na het eten wandelen we langs de boulevard, wat eigenlijk een grote kermis is en daarna lekker terug naar het hotel. Het was weer een lekker dagje! En dan is het alweer maandag. We zijn behoorlijk op tijd wakker maar hebben okay

geslapen.

Vandaag staat een trip naar het meest zuidoostelijke puntje van Cyprus en daarna naar Turks Cyprus gepland.

We vertrekken rond 9.30u. Paspoorten, check, vaccinatiebewijzen, check, uitslag sneltest, check, verzekering voor auto in Turks Cyprus, check. Kortom, alles is weer aan boord van de Rode Tornado en we kunnen.

We rijden op ons gemakje naar de eerste stop. Dit is DE badplaats van Cyprus volgens velen, Agia Napa. Terwijl we daar naartoe rijden besluiten we samen (Renate met enige frisse tegenzin) om ons haar los te gooien en een off road buggy te huren. Rondom Kaap Greco liggen veel onverharde wegen en ik begin natuurlijk te glimmen bij de gedachte aan een rondje crossen in een buggy.

We zoeken de allergoeiste buggyverhuurder op en vinden die al snel in Agia Napa. We discussiëren nog even over de cc's die de buggy moet hebben en ik weet Renate met mijn welbekende bluf te overtuigen dat dat er best wat mogen zijn omdat we ook wel hellinkjes op en af moeten. Daarnaast vind ik het wel fijn wat extra vermogen onder de motorkap te hebben.

En zoals jullie zien kleurt de buggy ook nog eens mooi bij Renate haar blauw(grijze) ogen. We handelen de formaliteiten bij de verhuurder snel af waarbij hij ons 4 à 5 keer duidelijk maakt dat we echt links van de weg moeten rijden. En rara politiepet, nu zit het stuur weer links. De buggy is een automaat dus dat is iesiepiesie.

Renate heeft de route alweer paraat en we snellen het dorpje uit. Als ik op een gegeven moment naar rechts kijk (in de buggy zit ik nu weer links in tegenstelling tot de Rode Tornado) moet ik heel hard lachen. Renates haar heeft besloten om een eigen leven te gaan leiden in de wind. En dat zie er dus zo uit als op onderstaande foto.

We komen aan op het uiterste zuidoostelijke puntje van Cyprus, Kaap Greco. Deze

kaap staat bekend om zijn vele rotsen aan zee maar bovenal om het prachtige indigoblauwe water met verschillende schakeringen blauw.
Op de foto hieronder zie je in de verte ons hotel... ergens.

Ook nemen we een kijkje in de Blue Lagoon en daar is het water nog mooier. Hier varen de boten ook af en aan en nemen veel mensen een duik in zee.

We verlaten de omgeving van Kaap Greco en gaan een kijkje nemen bij de Love Bridge (Liefdesbrug).

Het is een prachtig stukje natuur.

Uiteraard kan ik het niet laten en moet ik natuurlijk ook nog even op de brug staan. Al was het alleen maar voor het gevoel.

Inmiddels is het rijden in deze droogtrommel (zo word je continu door elkaar geschud) langzamerhand wel voldoende vinden we allebei. En we sturen de buggy naar een restaurant waar we allebei maar weer eens een gezonde salade nemen. We puffen en steunen van de hitte. Het troost ons dat zelfs de ober toegeeft dat het vandaag wel erg warm is. Na de lunch besluiten we de buggy in te leveren en onze weg te vervolgen naar Turks Cyprus. Daar hebben we een aantal doelen.

Na het inleveren verzorgt Renate weer keurig de navigatie en zoeven we in RT richting de Turks Cypriotische grens. Maar voordat we daar zijn stoppen we nog even bij een uitkijkpunt waarbij we zicht hebben op de voormalige badplaats Famagusta. Deze badplaats was ooit een bloeiende agglomeratie (ik dacht laat ik even een moeilijk woord erin gooien) totdat Cyprus in tweeën werd gedeeld. De badplaats is nu een spookstad en niemand is er nog welkom. Het staat in het verboden gebied tussen Grieks- en Turks Cyprus.

Als we naar de grens toe rijden komen we ook langs dezelfde dode zone. Hier alleen

maar leegstaande huizen en hekwerk. Best wel een bizarre omgeving.

Als we bij de grens aankomen en alle papieren erbij pakken, zegt Renate dat de verzekering voor Turks Cyprus van de auto is verlopen. Hij was geldig tot 12.00u vandaag. En we zitten al ruim voorbij twaalfen. Renate krijgt het een beetje benauwd maar ik besluit weer de blufkaart uit mijn borstzakje te halen en de vermoorde onschuld te spelen. Als de douanier het ziet, moeten we hooguit een nieuwe verzekering van 20 euro afsluiten. Ik overtuig Renate en we wagen het er op. De Grieks Cypriotische douanier knikt vriendelijk en we mogen door. De Turks Cypriotische douanier bestudeert wederom alle papieren en geeft na een tijdje alles terug en we mogen door. Trots als ik ben dat de bluf weer heeft gewerkt helpt Renate me snel uit de droom. Ze heeft de verzekering nog even bekeken en het is geldig tot **vanavond** 12.00u. Dus we zijn gewoon legaal de grens over gestoken.

We rijden door richting de oude stad van Salamis. Als we daar aankomen, en zien dat de temperatuur inmiddels de 37 graden aantikt zakt ons de energie een beetje in de spreekwoordelijke schoenen. Op een dorre vlakte rondlopen trekt ons opeens niet meer zo en we besluiten door te rijden naar het St. Barabas klooster.

Ook daar besluiten we om in de veilige omgeving van de airco van de auto te blijven en een echte 'drive-by'sightseeing' oftewel 'kiek'n en deurrie'n'. De warmte is vandaag drukkend en vermoeiend, dus we rijden terug naar het hotel. Weer langs de Turkse en daarna Griekse grens waar we zowaar onze kofferbak moeten openen omdat we mogelijk iets aan het smokkelen zijn. Maar gelukkig lag er alleen vuile was achterin (en

daar durfde de douanier niet doorheen te oeroezen), dus we mogen door.

In het hotel komen we weer een beetje op temperatuur. Tegen de avond besluiten we naar een vorige week geopend supershopping center te gaan.

Als we hier aankomen is het druk. Het gebouw is mooi, maar lawaaiig. We lopen wat rond in het grote complex waar een kwart van de winkels nog geopend moet worden. We eten een snelle hap en vertrekken weer naar het hotel voor een laatste nachtje Larnaka. Morgenvroeg rustig aan doen en op weg naar de laatste stop en laatste nacht van deze vakantie, Limassol.

Dagje Limassol

Vanmorgen zijn we gestart met een beetje badderen in de zee, om 8u (jullie tijd 7u) lagen we al te plonzen en de vissen de stuipen op het lijf te jagen. Het strand bij ons hotel loopt heel langzaam af, dus je kunt nog een heel eind de zee in lopen. En samen met ons lagen er veel 70-plussers te hangen in de zee. Sommige met een minisurfbordje aan de pols zodat ze kunnen uitrusten als ze ook nog moe worden van het niksdoen in het water.

Daarna hebben we nog even rustig aan gedaan. Om ons voor te bereiden op de terugreis, wilde ik nog wat series downloaden om te kunnen kijken in het vliegtuig. Maar de wifi is echt in elk hotel redelijk ruk. Dus ik ben even met een gewichtige blik naar de receptie gegaan en heb gezegd dat ik een paar belangrijke bestanden moet downloaden (voor mijn werk) en dat me dat niet lukt met de inlog voor gasten. Een paar minuten later kreeg ik de inlog voor het personeel en heb ik even een afleveringetje of 10 naar binnen gehaald, dus ik vermaak me morgen wel op het vliegveld en in het vliegtuig! Rond het middaguur zijn we vertrokken naar Limassol, onze laatste bestemming deze vakantie.

We hebben een heerlijke kamer geboekt midden in het centrum van Limassol, zie foto, met nog een complete badkamer achter het schot met de televisie.

En op het schattige binnenplaatsje (foto hieronder) mogen we morgenochtend ontbijten.

Ook in deze stad hebben ze fietsen die je voor eventjes kunt huren bij diverse stationnetjes, dus we zijn even langs de boulevard gefietst. En verhip, ze hebben hier zelfs fietspaden! Of beter gezegd: een heel lang fietspad langs de boulevard. Niet dat iedereen dat snapt, een stelletje opgeschoten Russische matrozen reageerde nog niet eens op de fietsbel ook als ik op een halve meter afstand achter hun was gestopt. Dus ik moest het maar even roepen: 'Oi! opzouten!' Het werkte. Limassol is wellicht de meest westers ogende stad van Cyprus. Het is er (op de meeste plekken) schoner en moderner dan op de rest van Cyprus.

Na een enerverend fietstochtje van wel drie hele kwartieren zijn we weer naar het hotel gegaan om daar lekker te chillen. Tegen het eind van de middag, rond 18u, toen de zon langzaam begon onder te gaan, kropen we weer uit ons holletje en hebben we de oude binnenstad verkend.

Wat opviel, is dat het heel rustig is in het centrum. Er zijn schattige steegjes en straatjes met legio terrasjes, maar ze zijn bijna allemaal zo goed als leeg.

We hebben een prachtige markthal bezocht, Agora. Binnen zit het vol met leuke eettentjes, maar ook hier: vrijwel niemand.

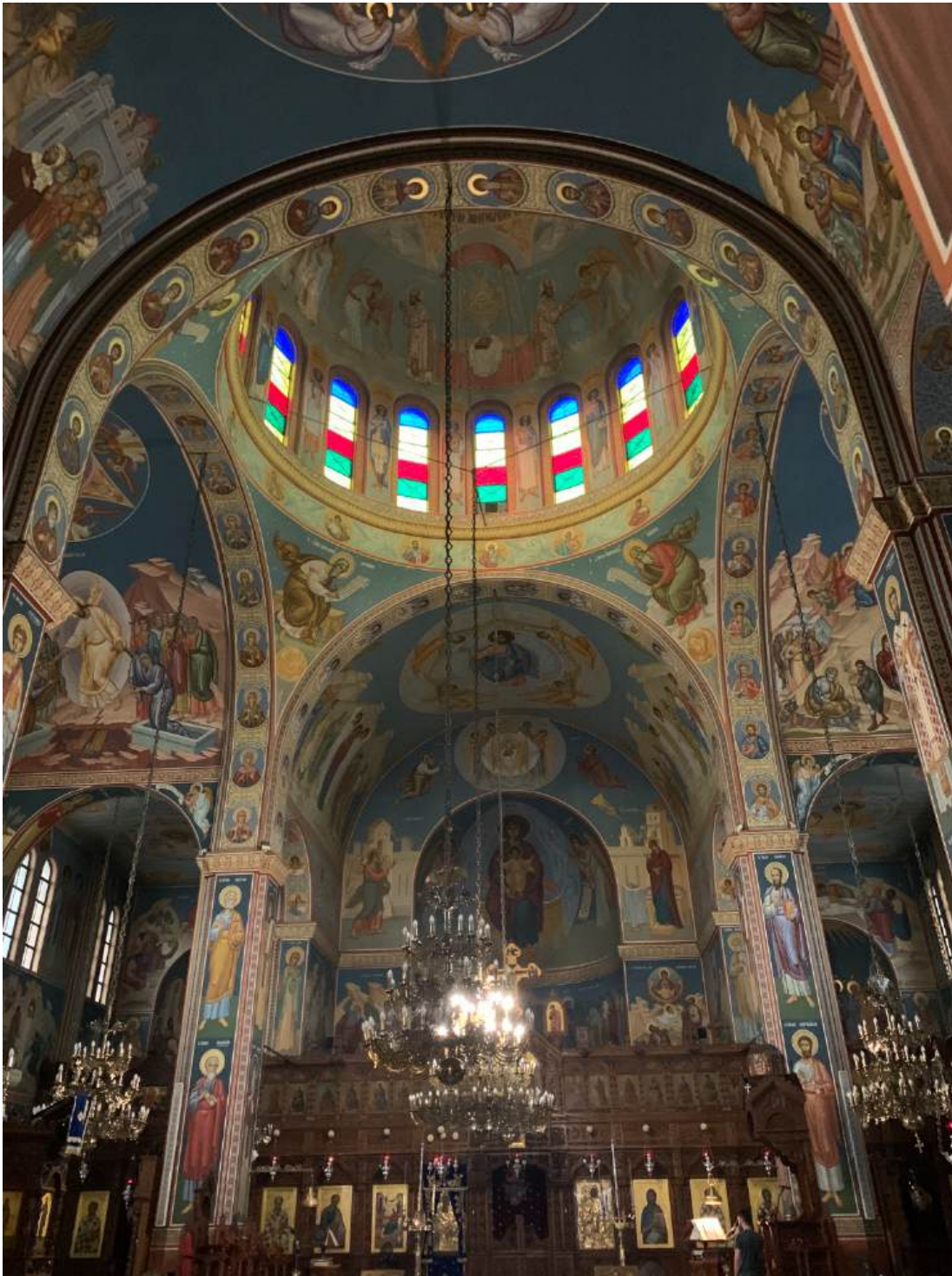

Foto boven: Kathedraal van Agia Napa

Als laatste hebben we toch maar weer een kerk bezocht, volgens Harold een katholieke kerk omdat het woord 'Katoliki' in de naam zit, maar eenmaal binnen werd snel duidelijk, niks nie katholiekie nie, weer van die mannen met lange baarden en zwarte gewaden en hoofddeksels. Geen enkel stukje wand of plafond is onbeschilderd gelaten of hangt wel vol met schilderijen van te aanbidden iconen. En wat we echt echt niet snappen, is dat alle gelovigen daar de schilderijen kussen! En dan niet eentje, maar gewoon allemaal. Over coronaverspreiding gesproken!!!

Foto boven: Panagia Katoliki

Ons galgenmaal hebben we genuttigd in een typisch Cypriotisch restaurantje (gevonden op TripAdvisor) en ik heb Harold kunnen overhalen om een soort tapasmenu met me te delen. Meze heet dat hier. De kleine gerechtjes worden continu aangesleept en je krijgt allerlei soorten vlees en dipsausjes voorgeschoteld. Heerlijk. En het grappige is, dit restaurantje zat niet in de buurt van de gezellige steegjes, maar we moesten het echt zoeken. En druk dat het daar was, alle tafels continu bezet en ze moesten zelfs mensen wegsturen. Een heerlijke maaltijd! Morgen hebben we overdag nog even tijd om op weg naar het vliegveld nog wat

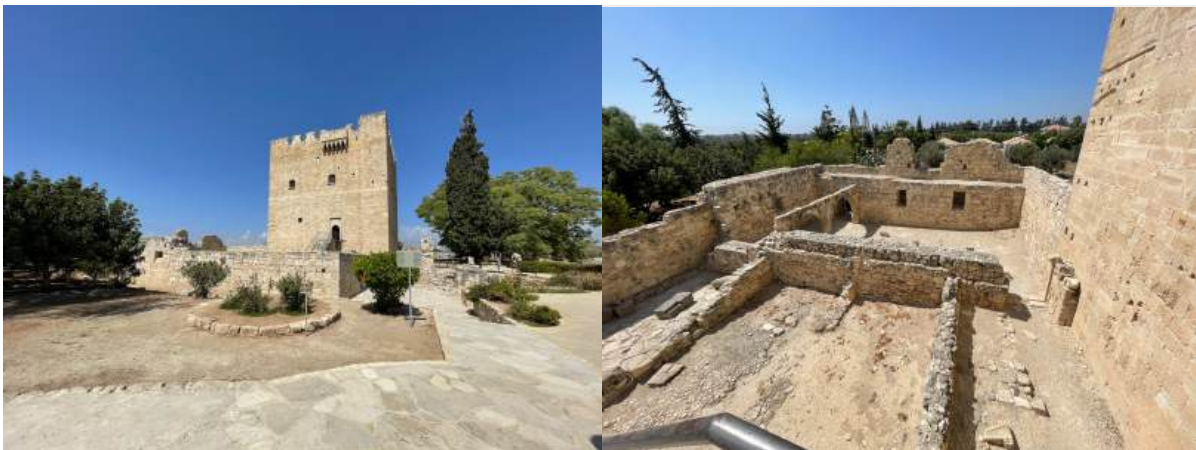
plekjes aan te doen die op ons verlanglijstje staan, maar we vliegen pas om 20.00u lokale tijd (19.00u jullie tijd) en komen naar verwachting om 23.30u aan op Schiphol. Dan rijdt er natuurlijk geen trein meer, dus we hebben Timon lief aangekeken en die haalt ons morgenavond op van het vliegveld.

Op weg naar het vliegveld (Pafos)

Vandaag onze laatste dag op Cyprus. Geslapen in een heerlijk bedje. Vanmorgen lekker ontbeten op de patio en rond het middaguur vertrokken.

Vanuit Limassol staan er nog twee bezienswaardigheden op ons verlanglijstje. De eerste is het kasteel Kolossi, vlakbij Limassol.

Harold kon hier nog wel zijn hart ophalen, ik ben inmiddels voorlopig wel weer klaar met kastelen. Of mag ik dat niet hardop schrijven? 🙈

Daarna naar het laatste hoogtepuntje. De rots van Aphrodite. Het zal vast dat Aphrodite hier iets bijzonders heeft gedaan, maar het is natuurlijk een mooie toeristentrekker. En eerlijk is eerlijk, wat een prachtig stukje kust met geweldig mooie blauwe schakeringen in het water.

Echt heel mooi. Nog eventjes met de voetjes in het water en daarna door naar het vliegveld. En onderweg concludeerden we, het was weer een mooie vakantie, veel gezien, veel ontspannen (ook al denken sommigen van jullie dat we vrijwel elke dag de hele tijd in de weer zijn, echt niet hoor!). Maar weer lekker thuis zijn is ook geen straf. Even de coronatestbalans opgemaakt: van de 6 tests die we hadden verwacht, hebben we er uiteindelijk 2 moeten doen. Eentje in Nederland voorafgaand aan de reis en eentje in Nicosia toen we naar het Turkse deel wilden. Niet indrukwekkend dus. We hebben net onze koffers afgegeven en zijn glansrijk door de security gekomen. En nu wachten op het boarden en het vertrek.

Bedankt voor het meelezen en jullie reacties! Natuurlijk borrelt het alweer met nieuwe ideeën voor een volgende vakantie, maar dat laten we nog even sudderen. Hopelijk een volgende keer!